

Dinsdagmiddag, 14.36 u

‘Hey! Pinguïn!’

Verschrikt keek Job achterom. O nee, hè. Vlak achter hem liepen de twee meest irritante meiden uit zijn klas. Job stak zijn handen diep in zijn zakken en versnelde zijn pas. Het was te laat. Voordat hij het goed en wel besepte, liepen ze naast hem.

‘Op weg naar het aquarium?’ kweekte Yara in zijn oor.

Haar vriendin Tess begon keihard te lachen. ‘Whahaha! Aquarium? De badkuip thuis zul je bedoelen!’

Job bleef abrupt staan. De twee meiden schrokken een beetje en keken hem toen uitdagend aan.

‘Wat eten die beesten eigenlijk?’ vroeg Yara op valse toon. ‘Vissticks?’

Tess snuffelde overdreven aan Jobs jas. ‘Zo te ruiken wel, ja. Wat een stank!’ Ze zette een grote stap naar achteren. ‘Nog nooit van deodorant gehoord?’

Yara sloeg haar arm om Tess’ schouder. ‘Laat ze eerst maar eens een wasmachine kopen, lijkt me handiger.’

Job was het zat. ‘Je zou willen dat je het IQ van een pinguïn had. Dat van jullie lijkt meer op dat van een bevroren visstick.’ Hij draaide zich om en liep weg.

‘Hé!’ riep Yara hem na. ‘Altijd beter dan het IQ van je zusje!’

Dat had ze niet moeten zeggen. Binnen twee tellen stond Job

weer bij Yara en hij gaf haar een flinke duw. Ze tuimelde achterover en viel tegen de kluisjes in de gang.

‘Wat ben jij een zielige figuur,’ zei Job kwaad. ‘En als je nog één keer iets over mijn zusje durft te zeggen, zal ik jouw vriendje Tim eens iets verklappen.’

Tess hielp Yara overeind. Ze kwam meteen dicht bij Job staan. ‘Hoezo?’

‘Toevallig zag ik gisteren dat je met Max stond te vazen in de fietsenkelder. Was het lekker?’

Yara wist niet waar ze moest kijken.

‘Ben maar blij dat je geen pinguïn bent,’ vervolgde Job. ‘Die houden niet zo van vrouwtjes die vreemdgaan. Dus, hebben we een deal?’

Zonder nog iets te zeggen trok Yara Tess met zich mee en liep weg.

‘Wie zwijgt, stemt toe,’ riep Job hen na.

Het enige antwoord dat hij nog kreeg, was een opgestoken middelvinger.

Een minuut later zat Job op de fiets naar huis. Zijn woede na die vervelende opmerkingen van die twee troela’s uit zijn klas was wat gezakt. Hij vond het leuk op zijn nieuwe school, maar deze meiden waren megastom. Ze zagen eruit alsof ze zestien waren, en dat terwijl ze in de brugklas zaten. Yara was wel de ergste van de twee. Ze had altijd een grote mond en was al een paar keer de klas uitgestuurd, hoewel ze nog maar zes weken op school zat. Het leek haar niks te doen. En Tess was gewoon een meeloper. Het slaafje van Yara. Zielig, hoor.

De opmerking over de pinguïn was nog tot daaraan toe, maar wat Yara over Jobs zusje had gezegd, had hem echt kwaad gemaakt. Het was enorm laf om zoiets over iemand met het syndroom van Down te zeggen. Debbie was de liefste en grappigste zus op aarde. Yara zou willen dat ze op haar leek, dan zou ze wel anders praten. Doos!

En trouwens, pinguïns waren superleuk. Jobs hele insta stond vol met pinguïnfoto's. Toen hij met zijn ouders voor het eerst een dierentuin had bezocht, was hij verliefd geworden op pinguïns. Hij vond het enorm grappig om te zien hoe ze waggelden. Het zag er komisch en tegelijkertijd lief uit. Een beetje onhandig zelfs. Job had het dan ook verbazingwekkend gevonden hoe geweldig de dieren zich onder water bewogen. Ze konden zwemmen als een olympisch kampioen. Hij had ooit voor zijn verjaardag een pinguïn gevraagd, maar papa had gezegd dat je ze niet als huisdier kon houden. Stel je voor: zo'n waggelende pinguïn aan de uitlaatriem. Arm beest.

'Mag ik iets vragen?'

Job was zo in gedachten verzonken dat hij de man die naast een auto stond bijna omverfietste. Hij trapte op de rem en stapte af.

'Weet jij waar het zwembad is?' vroeg de man vriendelijk.

'Eh, ja. Hier rechtdoor en dan twee keer naar links.' Job wees in de richting waar de man moest zijn. 'Het ligt in een buitenwijk.'

'Ah, fijn. Dank je wel.'

'Graag gedaan.'

Net toen Job weer op zijn fiets wilde stappen, pakte de man zijn arm vast. 'Ben jij niet Job?'

Verbaasd keek hij de man aan. 'Ja. Hoezo?'

De man liet zijn arm los en glimlachte. Hij had mooie witte

tanden. 'Ik eh, ken jouw vader. Ik heb met hem op school gezeten. We zijn vrienden op Facebook.'

'O. Oké. Ik moet gaan, sorry. Doei.'

De man knikte en Job sprong op zijn fiets. Hij trapte iets harder dan normaal. Op de een of andere manier voelde hij dat er iets niet pluis was. Waarom droeg iemand zwarte handschoenen op een warme dag begin oktober?